

ledet Landmandsbanken eller bragt den i denne Forlegenhed. Da det blev klart for Regeringen, at der var saa store Vanskeligheder for Banken, og man begyndte at frygte en Kalamitet, ansaa Regeringen det for nødvendigt at handle først paa den ene, saa paa den anden og nu paa den tredje Maade, alt ud fra den Betragtning, at man var nødt til at støtte Banken. Det er man ogsaa nødt til nu, og jeg vil derfor anbefale, at man giver Lovforslaget sin Tilslutning. Hvis Udvalget kan give Lovforslaget en Form, som er bedre for Staten, vil jeg naturligvis finde det heldigt, men under alle Omstændigheder er vi nødt til at støtte Landmandsbanken paa det nuværende Tidspunkt.

Stauning: I Tilslutning til de Udtalelser, der er fremsat af mit Partis ærede Ordfører, og efter Aftale med ham skal jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om Sider af denne Sag, som han ikke har berørt i de Udtalelser, han fremsatte før, og hvis Indhold jeg er fuldkommen enig med ham i. I Gaar, da vi sluttede Dagens Forhandlinger om Arbejdsløshedssituationen, tillod jeg mig at bemærke, at Ministeriet maaske snart stod i en Situation, hvor det kom til at appellere til Sammenholdet i det danske Folk. Denne Situation foreligger i Dag. Den højtærede Handelsminister har i sin Fremsættelsestale lagt os paa Sinde, at det er en Samfundssag, vi staar overfor; han henstillede at undlade en langvarig Forhandling, som ikke kunde gøre Nytte. Og den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, har bedt os om en rolig Forhandling i Erkendelse af det dybe Ansvar. Disse Ord ønsker jeg ikke at indvende noget imod, jeg erkender, at vi staar overfor en stor, alvorlig Sag, der paalægger dem, der skal træffe Afgørelsen, et stort Ansvar; men de Ord, der saaledes har lydt i Dag, kunde med samme Grund have lydt i Gaar. I Gaar var det imidlertid ganske andre Toner, der lød fra dem, der har Magten og Ansaret. Jeg skal, som sagt, ikke bryde den saglige Forhandling, idet jeg erkender det dybe Ansvar, men jeg ønsker, at det Ansvar ogsaa skal hvile paa det rette Sted.

Jeg maa maaske først tillade mig ganske kort et Par Ord om den Ordning, der tilvebragtes i September 1922, da vi sidst beskæftigede os med Landmandsbanken. Den Ordning, der da gennemførtes, og som vi ogsaa efter forskellige Ændringer i Lovforslaget gav vor Tilslutning, førtes jo igennem ikke mindst støttet af den anden Lov,

der gik ud paa, at alt nu skulde undersøges, at alt, som var mistænkeligt, skulde drages frem, at de rette skyldige i Bankmisæren skulde drages frem, og at Offentligheden skulde have fuld Kundskab til de Undersøgelser, der foranstaltedes. Ingen var, i hvert Fald da Forhandlingerne fandt Sted, i Tvivl om, at nu var det Mening virkelig at gennemføre en Undersøgelse og ikke at unddrage Befolkningen noget Kendskab til denne Undersøgelse. Dette Forhold har faaet en helt anden Form, end Forudsætningen var, da vi gennemførte den paagældende Lov; ja, saa vidt har man jo drevet det, at Dokumenterne fra en afsluttet Undersøgelse, som Kommissionen har foretaget, nægtes udleveret til Undersøgelse af den danske Rigsdag. For saa vidt tør jeg maaske i denne Forbindelse sige, at den Tillid, man nærede til, at der nu virkelig skulde foretages en Undersøgelse, er i høj Grad rokket. Noget saadant støtter ikke Bestræbelserne for nu paa ny at gennemføre en Ordning, der kan koste meget. Det er maaske ikke urimeligt, at Tilliden til Kommissionens Undersøgelse er blevet mindre, naar man erindrer, at foruden den ene Dommer, der har Sæde i denne Kommission, sidder der to aktive Politikere, og deres politiske Opfattelse, som de daglig er med at udfolde, præger naturligvis ogsaa deres Opfattelse og Bedømmelse af, hvad de ser i denne Kommission. Og den nye Ledelse for Banken, som er Resultatet af den sidst vedtagne Lov, den Ledelse, der dog i hvert Fald til en vis Grad er indsat af Ministeriet, er lige saa ensidig sammensat som den Ledelse, der var i Forvejen; det er en fuldkommen Repræsentation for Overklassen og den kapitalistiske Opfattelse. Noget Hensyn til andre Opfattelser, som kom til Orde den Gang, er der ikke taget ved Udpegningen af de Folk, der nu skulde have med Bankens Ledelse at gøre. Dette har jeg ønsket at sige, for at man ogsaa skal kunne forstaa, at naar der nu viftes med, at man eventuelt vil udvide Bankraadet med et Par Medlemmer, som skal udpeges af Regeringen, ligger der ikke deri den allerringeste Tilløkkelse for os, for vi ved jo, paa hvilken Maade det sker; det har vi set i sidste Omgang.

Vi staar nu ved Landmandsbankdramaets tredje Akt. De store Tab er konstateret, som man mere eller mindre stærkt har frygtet for tidligere, Tab, der, som jeg sagde forrige Gang, netop er forøget ved den Politik, som føres af den ansvarlige Regering. Ruslands-Overenskomstens Stranding har kostet mange af